

DAVID WALTON

De plaag

Karakter Uitgevers B.V.

In de regenwouden van het Amazonegebied komen meer planten- en diersoorten voor dan in de rest van de wereld bij elkaar. Eén vierkante kilometer kan meer dan een miljoen verschillende soorten herbergen die allemaal van elkaar afhankelijk zijn voor hun voortbestaan. En dat terwijl het Amazonegebied bijna net zo groot is als de Verenigde Staten (zonder Alaska) en grotendeels nog nauwelijks is onderzocht.

Dit ecosysteem wordt gedomineerd door een specifiek organisme, dat plant noch dier is. Het is nieuw en tegelijkertijd oud. Het strekt zich uit over duizenden hectaren regenwoud, baant zich een weg door de bodem en slingert zich om boomwortels. Het ontbeert een onmisbaar orgaan waardoor het gedood kan worden. Het vertakt en splitst zich, waarbij miljoenen microscopisch kleine draden door het hele netwerk waaruit zijn lichaam bestaat informatie verspreiden over vochtgehalte, voedingsstoffen en genetische diversiteit. Het organisme scheidt in reactie op deze informatie enzymen uit, waarmee het het regenwoud snoeit en vormgeeft. Het past het woud aan zijn behoeften aan.

Het groeit razendsnel, maar heeft nooit genoeg. Het laat zijn vruchtlichamen zwellen en openbarsten om zijn sporen mee te laten voeren door de wind. Deze sporen komen terecht op plantenstengels en worden door de longen van dieren naar binnen gezogen. Daar nestelen ze zich om te groeien en banen hun draden zich een weg door het weke vlees. Ze schiften, proeven, passen zich aan en worden uiteindelijk heer en meester. De gastheren gaan onbekommerd hun gang. Ze zijn zich niet bewust van wat er in hen leeft, maar hun gedrag wordt op subtiele wijze beïnvloed ten gunste van de binnengedrongen levensvorm. Zowel zijn reikwijdte als zijn kracht groeit.

En op een dag, aan de rand van het uitgestrekte regenwoud, stuit dit organisme op iets nieuws, op een dier dat zich veel verder heeft ontwikkeld dan de soorten die het eerder ontmoet heeft. Een potentiële bedreiging. Maar ook een kans.

Proloog

Paul Johns had al zes dagen geen mens meer gezien.

Hij kwam moe en geradbraakt uit het Amazonewoud tevoorschijn, maar voelde zich tegelijk euforisch. Het plotseling zo felle licht toverde een brede lach op zijn gezicht. De rivier glinsterde. Zelfs hier, ver stroomopwaarts, was hij nog altijd meerdere kilometers breed.

Voor hem bevond zich de aanlegplaats van de veerdienst, herkenbaar aan een paar vermolmde houten banken en een bord dat tegen een oeroude houten steiger stond. Op het bord stonden in het Portugees, Spaans en Engels de vertrektijden van de boot. De tekst was verbleekt en gevlekt door de regen. Op en om de banken hingen een stuk of tien toeristen rond. Ze wachtten op de boot. Toen hij ze in het oog kreeg, was het alsof hij in het struikgewas op een zeldzame diersoort was gestuit. In eerste instantie had Paul de neiging ze heel voorzichtig te naderen, om ze niet op te doen schrikken.

Voor hij dit pad gevonden had, was hij minstens twee keer verkeerd gelopen, waarmee zijn toch al lange trektocht nog een paar kilometer langer was geworden. Zijn rugzak voelde loodzwaar, alsof hij een rotsblok meezeulde. Hij had spierpijn en zijn schouders waren rauw geschuurd.

Zijn rugzak was nu een stuk zwaarder dan toen hij in het Amazonegebied was aangekomen. Toen bevatte hij vooral gevriesdroogd voedsel, energierepen, een waterzuiveraar, zijn slaapzak en honderden potjes om monsters in te bewaren. Het gewicht van het voedsel dat hij onderweg

had verorberd, werd meer dan gecompenseerd door de schimmels en zwammen die hij had verzameld. Veel daarvan waren nooit eerder beschreven of bestudeerd. Hij had zelfs zijn waterdichte deken en wat extra kleding in het bos achtergelaten om plaats te maken voor zoveel monsters als hij mee kon nemen.

Hij liep in de richting van het groepje toeristen. Ze waren uit steviger hout gesneden dan het soort mensen dat je in Disney World of bij de Eiffeltoren tegenkwam. De meesten waren jonge vrijgezellen die op zoek waren naar avontuur in een ver en vreemd land. De kortere, minder zware excursies vertrokken uit Santarém, dat dicht bij de kust en de beschaving lag. De langere excursies kwamen vaak helemaal tot Manaus om de Encontro das Águas te zien, de Ontmoeting van de Wateren waar de Rio Negro samenvloeiende met de Amazone en grote spiralen van slib te zien waren. Maar slechts weinig toeristen kwamen verder dan Manaus en degenen die dat toch deden, waren doorgewinterde trekkers en kampeerders die geen genoeg namen met de schijn van wildernis en de echte jungle wilden ervaren.

Aan hun slaapmatjes kon hij zien dat deze groep hier de vorige dag was afgezet en aan de rivier had gekampeerd, waar ze elkaar konden laten zien hoe dapper ze in het donker waren. Waarschijnlijk hadden ze niet veel geslapen, maar ze praatten nu veel en op harde toon, met de opgefokte energie van mensen die gevaren getrotseerd hadden en dat hadden overleefd.

Paul ging bij ze staan. Hij wist dat hij niet zou opvallen. Hij was jong en zijn uitrusting was voorzien van de laatste snufjes. Alleen zijn baard was misschien wat langer en zijn rugzak wat groter en zwaarder. Hij betwijfelde of een van hen tien kilo aan zwammen op zijn rug droeg. Hij liet zijn rugzak op de grond zakken en rekte zich lekker uit. Dit was zijn derde wetenschappelijke expeditie naar het Amazonegebied en ook de productiefste tot nu toe.

‘Hé, waar kom jij nou vandaan?’ vroeg iemand. Hij draaide zich om en zag een aantrekkelijke jonge vrouw die hem met een lachje om haar mond bestudeerde. Ze was blond, zag er fit uit en straalde een rusteloze energie uit, waarbij ze voortdurend op de ballen van haar voeten wipte,

als een hardloper die op het punt stond aan een wedstrijd te beginnen. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je hier al die tijd bent geweest zonder dat we kennis hebben gemaakt?'

Hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Paul.'

Grinnikend drukte ze hem de hand. 'Maisie.'

'Hoe lang wachten jullie al op de boot?' vroeg hij.

'Een uur,' zei ze. 'Maar even serieus. Je doemde zomaar op uit het niets? Waar ben je vandaan gekomen? Kampeerde je helemaal alleen?'

'Ik heb rondgetrokken, om monsters te verzamelen voor mijn onderzoek,' zei hij, terwijl hij een schopje tegen zijn rugzak gaf.

'Wat ben je dan? Een wetenschapper of zo?'

'Ik ben mycoloog. Ik bestudeer zwammen, schimmels en paddenstoelen.'

'Nóú, interessant, zeg.' Ze lachte vriendelijk, maar wel op een manier die duidelijk maakte dat het vreselijk saai klonk.

'Soms wel,' zei hij. 'Je hebt geen idee hoeveel verschillende soorten er zijn. Er worden voortdurend nieuwe ontdekt, met allerlei bijzondere eigenschappen. Een paar jaar geleden heeft iemand ergens een paddenstoel gevonden die gedijt op olievlekken en chemisch afval. Die paddenstoel zuigt de vervuiling letterlijk op en zet haar om in een welig tierend ecologisch systeem.'

Dat wekte haar nieuwsgierigheid. Paul had de indruk dat ze oprecht geïnteresseerd was en niet alleen luisterde om hem een plezier te doen. Ze stelde intelligente vragen en hij betrapte zichzelf erop dat hij honderduit vertelde. Het zou mooi zijn als hij iemand had om de monotone terugreis te veraangemen. Iedereen wist dat de Amazoneboten erg onbetrouwbaar waren. De officiële aankomsttijd was slechts een vage indicatie. Het kon nog wel twee uur duren voor de boot arriveerde en de terugreis naar Manaus zou daarna nog zeker zes uur duren.

Paul vermoedde dat Maisie een beetje blasé was, een meisje uit een rijke familie dat nog nooit echt had gewerkt en zichzelf een doel probeerde te geven door extreem te fitnessen en zich voor allerlei acties in te zetten. Ze was bereid alles een keer te proberen en had dat blijkbaar ook gedaan, van het eten van gebakken piranha tot basejumpen, en sloeg nooit een uitdaging af.

Toch vond Paul haar leuk, want hij had de indruk dat ze dat allemaal van zichzelf wist en er vrede mee had. Ze wist dat haar onbevreesde houding slechts bedoeld was om haar het gevoel te geven dat ze controle had over haar eigen bestaan en dat de inzamelingsacties die ze hield voor kinderen in arme stadswijken deels voortkwamen uit schuldgevoel over haar eigen luxe-ventje. Ze had het nooit lang uitgehouden met vriendjes en dat kwam volgens haar omdat ze diep vanbinnen verwachtte dat iedere man haar uiteindelijk zou verraden, iets wat ze van haar vader had geleerd.

‘Heb je ooit overwogen psychologie te gaan studeren?’ vroeg Paul.

Ze moest hardop lachen, wat een muzikale klank had, en gooide haar hoofd achterover waarbij ze haar slanke hals liet zien. ‘Ik zou nog liever mycoloog worden,’ zei ze.

‘Zoiets moois is niet voor iedereen weggelegd.’

Het regenwoud ter weerszijden van de rivier torende hoog boven ze uit. Lianen hadden zich om de woudreuzen geslingerd. In de verte hoorden ze apen roepen en vogels krassen. Pauls kleren en gezicht waren nat van het zweet, maar ondanks de hitte en de insecten vond hij het jammer dat hij hier weg moest.

‘Maar serieus,’ zei Maisie. ‘Zijn schimmels en zwammen echt jouw ding? Blijf je de rest van je leven paddenstoelen bestuderen?’

‘Zolang mijn onderzoek gefinancierd wordt.’

‘Wat? Bedoel je dat je al gepromoveerd bent? Hoe oud ben je eigenlijk?’

‘Vierentwintig,’ loog Paul. Hij was pas eenentwintig, maar hij had geen zin om antwoord te geven op de gebruikelijke vragen over hoe oud hij was geweest toen hij afstudeerde en hoe hoog hij gescoord had op zijn toelatingstest voor de universiteit. Als hij dat deed, was dat verder het enige waar mensen over wilden praten. En uit ervaring wist hij dat vrouwen dan weliswaar onder de indruk waren, maar niet op een manier die tot de een of andere relatie leidde. Meer alsof ze kennismaakten met een circusaap in een kooitje. ‘Bovendien,’ zei hij, ‘het gaat niet alleen om paddenstoelen.’

‘O, nee?’

‘Een paddenstoel is slechts een klein onderdeel van de anatomie van

een schimmel. De paddenstoel is slechts de manier waarop een schimmel aan seks doet.’

Maisie trok haar smalle wenkbrauwen op. ‘Dat meen je niet,’ zei ze.

‘Echt waar. In een oerwoud zoals dit kan een enkele schimmel zich over een kilometers groot gebied verspreiden en zich om de boomwortels slingeren. Een paddenstoel is slechts het voorplantingsorgaan van een schimmel. Schimmels behoren tot de grootste levende organismes op aarde. Een schimmeldraad is microscopisch klein, maar tezamen kunnen ze meer wegen dan een sequoia of een blauwe vinvis.’

‘Dus eigenlijk zeg je dat je een grotere hebt dan alle andere biologen.’

Paul grinnikte. ‘Absoluut. Je moet het zo zien dat een paddenstoel zich een weg naar buiten baant, uit de grond of een boomstam,’ zei hij, terwijl hij zijn woorden met handgebaren verduidelijkte. ‘Is hij eenmaal groot genoeg, dan laat hij miljoenen sporen los die zich door de lucht of het water verspreiden. En telkens als een van die sporen een geschikt plekje vindt, ontkiemt hij en kan hij zich verenigen met een ander ontkiemend spoor om zo een nieuwe schimmel te vormen.’

‘Dus schimmels hebben seks op afstand.’

‘Inderdaad. Zo kun je dat zeggen. Soms zelfs van het ene naar het andere werelddeel.’

‘Dat klinkt niet erg intiem.’

‘Tja, dat moet je de zoogdieren nageven. Ze hebben in de loop van driehonderd miljoen jaar wel wat vooruitgang geboekt, vooral als het om seks gaat.’

Eindelijk kwam de rivierboot aan, een vaartuig met een hoge opbouw waarvan de blauwe verf verschoten was en een gammal uitziende, witte overkapping om het bovendek tegen de zon te beschermen. De schipper zette de motor in neutraal, waarna de boot langzaam uitdreef tot hij tegen de steiger bonsde. De klap werd opgevangen door de autobanden die langs de romp hingen. De schipper sprong soepeltjes de steiger op en gooide een lijn om een paal. Hij had een donkere huid en een door de zon verweerd gezicht met zoveel rimpels dat Paul geen idee had hoe oud hij was. De toeristen begonnen te dringen. De steiger kreunde en boog een beetje door. Groen water begon over de planken te stromen.

Paul hees zijn rugzak op zijn schouders en ging in de rij staan. Hij voelde een aangename druk tegen zijn zij en zag dat Maisie haar hand op zijn arm had gelegd, zogenaamd om haar evenwicht te bewaren op de wiebelende steiger. Hij vroeg zich af of ze van plan was in Manaus te overnachten. De schipper nodigde ze in gebroken Engels met een zwaar accent uit om voorzichtig aan boord te komen. Schuifelend scheepte iedereen zich in.

De grotere toeristenboten waren gebouwd voor meerdaagse cruises. Ze waren voorzien van hangmatten, een kombuis waarin maaltijden werden bereid en een openluchtbar die vierentwintig uur per dag open was. Op de drukste routes kon je het gedreun van de muziek al horen voor je de boot zag. Het bovendeck fungeerde als een nooit sluitende nachtclub voor buitenlandse toeristen. Paul kon niet begrijpen waarom mensen de moeite deden naar de Amazone te komen, om vervolgens zo'n herrie te maken dat alle wilde dieren mijlenver uit de buurt bleven.

Op deze boot ging het er veel rustiger aan toe. Hij was bedoeld voor dagtochtjes en had niet veel meer luxe dan ligstoelen en een reling. Bij de schipper stond een koelbox met flesjes water en blikjes bier. Officieel zou er halverwege de tocht een maaltijd geserveerd moeten worden, maar Paul kon niet zien waar die verstopt was. Hij hoopte maar dat er iets te eten zou komen, want hij was inmiddels bijna door zijn pakjes met voedsel heen.

In het gezelschap bevond zich slechts één andere vrouw. Maisie ging bij haar zitten om naar de foto's te kijken die de vrouw met haar duur uitzijnde camera had gemaakt. Paul nam een stoel op het bovendeck en maakte het zich gemakkelijk. Hij keek in zuidelijke richting, want dan zag hij meer van de rivier. Hij verheugde zich op een hete douche en een goede maaltijd in Manaus. Misschien zelfs wel een massage.

Benedendeks ontspon zich een woordenwisseling tussen de schipper en een van de toeristen over de prijs van een blikje bier. De passagier dacht dat het bier bij de prijs van de overtocht was inbegrepen, waarvoor hij blijkbaar veel meer had betaald dan Paul. In dit deel van de wereld had alles zijn prijs, maar kon ook overal over onderhandeld worden. Dat ging makkelijker als je de taal sprak. Uiteindelijk bereikten ze over-

eenstemming over een lager bedrag, waarna de passagier chagrijnig zijn geld overhandigde.

Met een vermoeide zucht liet Maisie zich in de stoel naast Paul ploffen. 'Ik verheug me erop weer naar de beschaving terug te keren,' zei ze.

'Blijf je in Manaus?' vroeg hij.

Ze knikte. 'Nog één nacht.'

'Waar dan?'

'Het Tropical.'

Paul floot zachtjes. 'Heel mooi. Dat gaat mijn budget te boven.'

Ze wierp hem een glimlach toe. 'Misschien kan ik je een rondleiding geven.'

Er klonk een luide plons in het water, maar Paul had geen idee wat die veroorzaakt had. Waarschijnlijk een groot waterdier dat even aan de oppervlakte was gekomen en nu weer was teruggekeerd naar de diepte.

Vissen werden hier enorm groot, soms wel zo groot als een mens. Het zou zelfs een roze Orinocodolfijn kunnen zijn, al waren die nu ernstig bedreigd en erg zeldzaam.

Ze babbelden over het stadje in Noord-Californië waar Maisie vandaan kwam, over wat ze allemaal hadden gezien in het regenwoud en over hoe de Brazilianen tegen Amerikanen aankeken. Ze was erg geïnteresseerd in zijn verhalen over zijn jeugd in Brasília, waar zijn vader als diplomaat annex spion had gewerkt op de Amerikaanse ambassade. Voor zover hij dat kon beoordelen had hij een tamelijk normale jeugd gehad, maar hij dikte de verhalen wel iets aan om ze romantischer te maken. Hij vond het leuk haar aan het lachen te maken. Terwijl ze daar zo zaten, mijlenver uitkijkend over de lege rivier, hadden ze net zo goed de laatste mensen op aarde kunnen zijn. Bijna, althans.

Na een paar uur varen werd de betrekkelijke rust van hun eigen boot ruw verstoord door het gebrul van een zware motor. Paul rolde met zijn ogen. Hij verwachtte een grote toeristenboot in zicht te krijgen, al kwamen die meestal niet zo ver stroomopwaarts. In plaats daarvan bleek het een patrouillevaartuig van de Braziliaanse marine te zijn, dat met zijn hoge voorsteven veel sneller door het water sneed dan de trage rivierboot en een grote boeg golf veroorzaakte.

Paul ging ervan uit dat de boot ze zou inhalen, maar in plaats daarvan voer hij in een wijde boog om ze heen, waarna hij snelheid minderde en langs zij kwam. Er werd het een en ander heen en weer geroepen tussen de schipper en een geüniformeerde man op de patrouilleboot, waarna er lijnen werden uitgeworpen en de twee boten aan elkaar vast werden gemaakt.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Maisie. Om te zien wat er gebeurde, moest ze haar hand boven haar ogen houden tegen de felle zon.

‘Geen idee. Drugscontrole, misschien?’

De twee schepen schakelden hun motoren uit, waarna er een spookachtige stilte neerdaalde. Riviergolftjes kabbelden tegen de boten en deden ze zachtjes schommelen. Hoog in de lucht kraste een havik. De bemanning van het patrouillevaartuig, gekleed in werkbreeken en olijfkleurige overhemden, was druk in de weer. Ze maakten lijnen vast en spraken onder elkaar.

‘Er is iets niet in de haak,’ zei Paul zachtjes. Plotseling had hij het gevoel dat hij moest fluisteren.

‘Hoe bedoel je?’

De soldaten in het patrouillevaartuig werkten opvallend goed samen. Ze stemden hun werkzaamheden op elkaar af zonder te hoeven overleggen. Het leek eerder een choreografische oefening dan werk. Een blik van een officier was genoeg om ze als één man te laten stoppen en in de houding te doen staan.

De officier stapte van het patrouillevaartuig op de rivierboot. Hij droeg een pilotenbril, die hij afzette, inklapte en in zijn borstzakje stopte. De schipper zei iets tegen hem, maar Paul kon niet horen wat.

‘We moeten ons verbergen,’ zei Paul.

Maisie keek bezorgd om zich heen. Ze konden nergens heen. ‘Wat is er? Zit je in de problemen?’

‘Ik denk dat we allemaal in de problemen zitten.’

De officier knikte de passagiers op de rivierboot minzaam glimlachend toe. Hij was gladgeschoren, had een breed gezicht en lachrimpeltjes om zijn mond. Vanaf het bovendek kon Paul zien dat hij een kleine, door de zon verbrande kale plek boven op zijn hoofd had. De man haalde

zijn schouders op naar de schipper, alsof hij zich wilde verontschuldigen voor de overlast. Hij wekte de indruk een redelijk mens te zijn, een man met wie je bevriend zou willen raken. Tot hij een pistool trok en de schipper recht in het gezicht schoot.

Het gebeurde zo plotseling, zo onverwacht, dat niemand meteen reageerde. Een grote straal bloed spoot uit het achterhoofd van de schipper, die op het dek in elkaar zakte. Het schot echode over de rivier en vogels vlogen van schrik op uit de bomen. En toen brak er chaos uit.

Passagiers gilden en probeerden een veilig heenkomen te zoeken. Op het patrouillevaartuig richtten drie matrozen als één man hun automatische wapens en openden het vuur op de rivierboot. Paul dacht niet na. Hij reageerde alleen. Maisie staarde nog steeds verstijfd van schrik naar het patrouillevaartuig. Hij pakte haar bij de schouders en gooide haar over de reling. ‘Zwem naar de wal,’ riep hij haar na.

Op het benedendek vielen er veel doden onder de toeristen. Ze konden nergens dekking zoeken. Sommigen sprongen ook in het water, maar Paul wist niet of ze al geraakt waren of niet. Het maakte niet uit. Hij kon niets voor ze doen. Hij dook Maisie achterna. Met de rivierboot nu tussen hen en de schutters in, zwommen ze zo snel ze konden naar de oever.

Zij bleek een betere zwemmer te zijn dan hij. De noordoever leek niet ver weg, maar hij zwom tot hij bijna uitgeput was en toch leek de oever maar niet dichterbij te komen. Ze hadden hun schoenen uitgeschopt, maar hun kleren waren doorweekt en zwaar. Maisie bleef bij hem om hem te helpen. Ze spoorde hem aan op zijn rug te zwemmen om uit te rusten. Hij was jong en fit, maar zonder Maisie zou hij het nooit gehaald hebben.

Toen ze eindelijk de kant bereikten, kroop hij de moerassige oever op. Hij hoestte. Zijn armen en benen beefden van uitputting. Toch drong ze erop aan verder te gaan. ‘Kom, het bos in,’ zei ze. ‘We moeten zorgen dat we uit het zicht zijn, voor ze ons komen zoeken.’ Hij hees zichzelf overeind en tegen haar aan geleund strompelde hij het geboomte in.

Toen ze zich een weg baanden door de ondergroei vol slingerplanten werd het meteen een stuk donkerder. Eenmaal dieper in het bos was er minder ondergroei omdat de bodem weinig licht kreeg en planten

minder snel groeiden. De lucht was hier vochtig en geluiden van buiten het bos klonken gedempt. Ze lieten zich op een gevallen tak zakken en bleven hijgend een tijdje zitten om weer op krachten te komen.

‘Wat ben jij, lid van het olympisch zwemteam of zo?’ vroeg Paul uiteindelijk.

‘Ik doe triatlons,’ zei ze op vlakke toon. In hun natte kleren zaten ze te rillen, ook al was de lucht nog zo warm. Zijn kleren gaven Paul een verstikkend gevoel, alsof ze hem probeerden te wurgen. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak, maar die was doornat en toen hij op de knop drukte, gaf hij geen teken van leven. ‘De mijne ook,’ zei Maisie. Ze pakte haar telefoon en schudde ermee. Hij kon het water in de behuizing horen klotsen.

Ze zwegen weer, tot Maisie vroeg: ‘Wat was dat in hemelsnaam?’

‘Geen idee. Maar dat was zeker de Braziliaanse marine niet. Dat weet ik zeker.’

‘Hoe wist je wat er ging gebeuren?’

‘Dat wist ik niet. Maar de mannen op die boot spraken geen Portugees. Het was een taal die ik nooit eerder had gehoord.’

‘Er worden hier ook inheemse talen gesproken,’ zei Maisie. ‘Kan het niet zo’n taal zijn geweest?’

Paul schudde zijn hoofd. ‘Niet in het leger. Het is gewoon niet logisch.’

‘Denk je dat de anderen...’ begon ze, maar ze kon haar zin niet afmaken.

‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Een paar zijn in het water gesprongen, dus die zijn misschien ontsnapt.’ Hij deed zijn best positief te klinken, maar dacht bij zichzelf dat haar vrienden waarschijnlijk allemaal dood waren. ‘Hoe goed kende je ze?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Eigenlijk nauwelijks. We hadden via internet een groepje gevormd om zo een groeps prijs te betalen voor die excursie. Ik heb ze een week geleden ontmoet, toen we in Manaus aankwamen.’

Hij legde even zijn hand op haar arm. ‘Het spijt me.’

Van de flirterige spanning die op de boot tussen hen beiden was ontstaan, was niets over. Hij beseftte nu dat ze twee onbekenden waren, die

hier samen waren gestrand. Hij kende deze vrouw niet, wist niets over haar achtergrond, wist niet hoe ze emotioneel in elkaar zat en op deze situatie zou reageren.

Paul staarde naar zijn handen en moest toegeven dat hij dat van zichzelf ook niet precies wist. Zijn spieren trilden van de adrenaline na die onverwachte aanval en de uitputtende zwemtocht. Mensen die even tevoren nog lachend naar foto's hadden gekeken en ruzie hadden gemaakt over de prijs van een biertje, waren nu dood. Gedachten maalden door zijn hoofd. Hij kon niet helder denken.

Uiteindelijk was het Maisie die de stilte verbrak. 'Wat gaan we nu doen?'

Dankzij haar vraag kon hij zich weer concentreren. 'We zorgen dat we hier levend uitkomen,' zei hij. 'We gaan terug naar Manaus en vertellen de politie wat er gebeurd is. En daarna gaan we naar huis.'

Ze hief haar handen op en gebaarde naar het oerwoud dat hen omringde. 'Manaus ligt hier zeker tachtig kilometer vandaan. Dat is een lange wandeling door een regenwoud. We hebben niets te eten en geen uitrusting.' Er klonk opkomende paniek in haar stem door.

'Rustig maar,' zei hij. Hij probeerde meer zelfvertrouwen uit te stralen dan hij in werkelijkheid had. 'Er is allerlei voedsel in het regenwoud te vinden, als je maar weet waar je op moet letten. En we hebben de rivier om ons de weg te wijzen, dus verdwalen kunnen we niet. We redden ons wel.'

Wat dat verdwalen betreft, had hij het mis. Het land langs de oevers van de rivier was erg moerassig en nauwelijks begaanbaar. Daardoor moest ze verder landinwaarts lopen, waar ze de rivier niet meer konden zien. Hoe hoger het terrein, hoe makkelijker het was om vooruitgang te boeken, maar door steeds weer hogere grond op te zoeken, kwamen ze verder van de rivier. Door het dichte bladerdak konden ze de zon niet zien en er liepen geen paden door het woud. Paul had zijn kompas moeten achterlaten in zijn rugzak. Ze moesten navigeren op hun gevoel, terwijl hij maar al te goed wist dat je dan makkelijk kon verdwalen.

Als ze er maar in zouden slagen ruwweg een oostelijke richting aan te houden, zouden ze parallel aan de rivier lopen en uiteindelijk dicht genoeg bij Manaus komen om op een weg of andere mensen te stuiten.